

Posudek školitele bakalářské práce

Autorka: Pavlína JECHOVÁ, FF JCU v Českých Budějovicích

Téma: *Komparativní analýza české a francouzské úpravy společnosti s ručením omezeným.*

Autorka předkládané bakalářské práce si vybrala vzhledem ke studovanému oboru neprávniho zaměření náročné téma, když se pokusila „porovnat společnosti s ručením omezeným v ČR a ve Francii“ (s. 9) s důrazem na praktické aspekty týkající se vzniku i chodu společnosti v podobě nutných opatření či dokumentů. K tomuto cíli přistoupila s hypotézou předpokládající podobný věcný základ úpravy a rozdíly zejména v rovině formální (tamtéž).

Bohužel je nutno konstatovat, že autorka se s náročným úkolem nevyřádala ideálním způsobem. Absence úplného právního vzdělání (jakož i nedostatečný počet konzultací) se zřejmě projevila jako příliš velký handicap ve věcné rovině, kde nacházíme řadu protichůdných či mylných tvrzení. Například nesprávné tvrzení o maximálním počtu 50ti společníků české s.r.o. na s. 11 je popřeno na s. 36, podobně tamtéž uvedená informace o nové možnosti stanovit statutárním orgánem s.r.o. právnickou osobu je popřena na s. 23. Podobně v kapitole o francouzské SARL narážíme na nesmyslná vyjádření, jako hned první věta „společnost s ručením omezeným se dostala do francouzského práva přes Alsasko až do Německa“ (sic!).

Ještě závažnější pochybení se objevují v rovině formální. Výhradu musím vznést ke struktuře práce, jakož i k použitým metodám. Ohledně struktury není jasný klíč členění jednotlivých částí. Proč není úvod na rozdíl od závěru číslován jako kapitola, proč mají čísla kapitol i doplňkové části typu seznamů zkratk či literatury? Co se týče metod, ve druhé kapitole narážíme na nelogický přístup dokládající francouzskou úpravu citacemi českých autorů (Eliáš, Švarc), jejichž tvrzení se přitom na popisovanou realitu nevztahují. Proč?

Právě špatnou práci se zdroji vidím jako největší slabinu práce. Zdá se, že autorka plně neovládla citační pravidla. Někde jsou citace nedokonalé (např. chybějící § ZOK na s. 11 či NOZ na s. 13, nebo absence konzultace elektronického zdroje Česká Justice na s. 14 či u četných citací z webu českého velvyslanectví ve Francii), jinde absentují úplně (např. u citace Notářské komory na s. 19), místy se dokonce dostáváme na hranu plagiátu (např. v první kapitole pasáže o základním kapitálu či právech a povinnostech společníků). V tomto ohledu je na pováženu, že jsou uváděny zdroje, který chybí v seznamu použité literatury (Bělohlávek, Holejšovský, Fiduciare, Baron), jiné tam uvedené chybí v textu (Hejda)!

Nepříznivý dojem autorka nevylepšuje ani v rovině jazykové. Některé věty jsou na hraně srozumitelnosti či dokonce za ní, nejen u překladů citací z francouzštiny (např. u komisaře účtů). Jak rozumět např. větě „Základní kapitál má majetkovou strukturu, kterou společnost využívá přímo jako nepeněžní předmět vkladu nebo financuje své činnosti formou peněz“? Je škoda, že autorka nevyužila svého filologického vzdělání a v rozporu se zadáním nepřistoupila ke zpracování rozboru klíčových pojmů a funkčního glosáře, zárodky konceptuální analýzy se přitom v popisných pasážích objevují.

Nalézt na práci výraznější pozitiva je bohužel složité. Z výzkumného hlediska lze jistý přínos shledávat v provedené komparaci, kde je většina postřehů relevantní. Také je nutno ocenit osobní nasazení a vyhledání autentických materiálů z rodinného prostředí, jakož i konzultaci specialistů. Celkově práce ještě splňuje požadavky kladené na závěrečné kvalifikační práce, nicméně je zřejmé, že by jí prospěla delší příprava a důkladnější revize.

Práci **doporučuji** k obhajobě, kde očekávám adekvátní reakce na uvedené výhrady. Vzhledem k výše uvedenému však nemohu navrhnout jinou klasifikaci než známkou **dobře**.